

Bizonyságtétel

Előfohász: „Magasztaljátok az Úr dicső nevét, boruljatok le az Úr előtt, Az Úr trónol az áradat fölött, ott trónol az Úr, az örökkévaló király. Az Úr erőt ad népének, az Úr megáldja népét békeséggel (Zsolt 29,2a, 10-11).” Ámen.

Gyülekező ének: 390. dicséret: „Erős vár a mi Istenünk,...”

Fennálló ének: 154. dicséret: „Úr Jézus mely igen drága A Te Igédnek világa...”

Fő ének: 392. dicséret: „Az egyháznak a Jézus a fundámentoma...”

Köszöntés: Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól, a mi Megváltónktól, a Szentlélek közösségében. Ámen.

Lekció: Zsoltárok könyve 127. része: „Zarándokének. Salamoné. Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába óvják azt az örök. Hiába keltek korán, és feküsztek későn: fáradsággal szerzett kenyeret esztek. De akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget. Bizony, az Úr ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom. Mint a hős kezében a nyilak, olyanok a serdülő ifjak. Boldog az az ember, aki ilyenekkel tölti meg a tegzét: nem szégyenül meg, ha ellenségeivel van szóváltása a kapuban.”

Előíma: Olyan jó tudni Urunk, hogy a Te igéd nem tér vissza Hozzád üresen, hanem megcselekszi, amit Te elgondoltál. Köszönjük, hogy e reformáció napjára is megtartottál minket, és mi jól tudjuk, hogy most miránk vár a nagy feladat, hogy szóljunk, tegyünk és cselekedjünk. Köszönjük, hogy olyan örökösök vagyunk, akiket a bizonyságtévők nagy fellege vesz körül. Urunk, kérünk, hogyha szolgálatunk kedvedre való, akkor vidd azt végbe, ha emberi mesterkedés csupán, ne álld meg, és változtasd meg szándékainkat a Te Lelked erejével. Istenünk, Te azért jöttél közénk Fiadban az Úr Jézus Krisztusban, hogy megtalálj minket. Add meg nekünk, hogy a Te végtelen akaratod legyen számunkra szolgálatunk egyedüli alapja. Cselekedd meg, hogy le tudjunk borulni és elkérni közösségként, egyéneként a Te rendeléseidet, mert minden hiába, ha Te nem szólsz, ha Te nem cselekszel, ha Te nem kérdezel rá arra, ami a lényeg. Mi csak abból élünk, amit a Te Lelked és Igéd által segítesz nekünk megérteni. Ajándékozd nekünk most is erődöt hitünk megvallásához és bátorságot a szólásra, hogy szájunkkal vallást tegyünk rólad, hitünkkel pedig erős horgonyként beléd kapaszkodjunk. Te Úr vagy az Atya Isten dicsőségére, drága Jézus, segíts, hogy ez az istentisztelet táplálja a mi lelkünket az örök életre. Az Ő nevében és az Ő nevéért kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 171. dicséret: Megáll az Istennek Igéje...”

Textus: Lukács evangéliuma 9. rész, 18-20. versei: „*Történt, hogy amikor egyszer magában imádkozott, és csak a tanítványok voltak vele, megkérdezte tőlük: Kinek mond engem a sokaság? Ők így válaszoltak: Keresztelő Jánosnak, de némelyek Illésnek, némelyek pedig azt mondják, hogy valamelyik régi próféta támadt fel. Ő megkérdezte tőlük: Hát ti kinek mondotok engem? Péter így felelt: Az Isten Krisztusának.*”

Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Annyi minden kavarog a keresztyén ember fejében, amikor bizonyóságot kell tennie. Jó lesz, nem lesz jó, rövid lesz, sok lesz, elég lesz, mindent elmondok, vagy csak életemnek egy szeletét? Mit kell tenni akkor, amikor bizonyóságot teszünk? A reformáció ünnepén a bizonyágtevők életére tekintünk, és valahogy minden az eszünkbe jut, amikor az istentiszteletről megyünk, jövünk, de vajon az Ige tovább élése, megélése, beleélése a hétköznapiakba ott lüktet-e az ereinkben? Soha nem felejttem el, amikor vasárnapról vasárnapra jöttünk haza Isten házából édesanyánkkal, és a római katolikus nagymamám első kérdése az volt, mi volt az Ige, amiről a tiszteletes úr prédikált? Őt a cselekvő Isten szava érdekelte. Őt a lényeg vonzotta, de vajon minket mi fog meg egy istentiszteleten? Mi az, ami bevésődik a mi gondolatainkba, van bátorságunk a szólásra és merészségünk a cselekvésre? Jézus Krisztus az igében együtt van az övéivel, és imádkozik magában. Az imádság mindig a leborulás pillanata, mindig a meghajlás, a megsegítés elkérésének az alkalma. Jézus leborult és imádkozott! Ő tudta, hogy mit fog kérdezni a tanítványaitól, és tudta, hogy mi lesz a válasz, és tudta, hogyan kell lereagálnia mindezt. Imádkozott, leborult, csendességet tartott, és amikor a tanítványok ott vannak vele, akkor rákérdezett a leglényegesebbre, mert visszacsatolást vár. Istennel beszélte meg dolgait, az Ő akaratára hagyatkozott. Így érkezünk meg oda, hogy hogyan látja a sokaság Jézust? Hogyan látja a tömeg a Mestert? Tudjuk, hogy a sokaság mindig összegyűlt, hallgatta Jézus szavát, látta tetteit, éppen az ötezer ember megvendéglésén van túl a néptömeg. Vagy

elfogadta, vagy nem, vagy ámulattal állt meg és figyelte a nagyobb-nál nagyobb csodákat vagy félelemmel és rettegéssel szemlélte mindazt, amit Jézus tett! Volt, amikor ott marasztalta, látva csodáit, de volt, amikor megkérte, hogy távozzon. Figyelt, nézett, keresett, hallgatott és meg volt a véleménye! Mindenkiről és mindenről véleményt alkotunk, mi is! Jézus kíváncsian hallgatja a tanítványokat: Kinek mond engem a sokaság? Ez a kérdés egy nyitány! Ez a kérdés egy kezdet a bizonyágtételre! Mintha, ma Jézus azt kérdezné tőled: Ki vagyok a körülötted élő sokaságnak? Ki vagyok én ennek a bűnnel teli világnak? Jézus megkérdezte akkor és megkérdezi ma is! Ki vagyok én a környezetednek? A tanítványok pedig nem kertelnek! Elmondják az igazságot! Valaki Keresztelő Jánosnak, valaki Illésnek, valaki egyet a próféták közül lát Jézusban. Nekem az tűnt fel, hogy ebben a válaszban, amit a sokaság oldaláról megfogalmaznak a tanítványok: nincs egység! Nincs benne egy egységes nyilatkozat! A válasz egy latolgatás, több válaszlehetőséggel! Több mindenkit látnak bele Jézusba! Az akkori sokaság is sok mindent látott Jézusban: Keresztelő Jánost, Őt, aki azt mondta magáról, hogy én Jézusnak, még a saruja szíját sem vagyok méltó, hogy megengedjem. Jánost látják benne, aki vonakodik megkeresztelni az Urat, mert Ő maga felteszi Jézusnak a kérdést: „Nekem volna szükségem arra, hogy megkeresztelj, és te jössz hozzám?” (Mt 3,14) Vagy ahhoz, az Illéshez hasonlítják Jézust, aki elragadtatott, aki sírt, toporzékolt Isten előtt és meghalni kívánt? vagy valamely más prófétához! A sokaság Jézust emberekhez hasonlítja, igaz, Isten által kiválasztott emberekhez, de emberekhez! Látják, hogy Jézus csodásan működik, de látják, hogy Jézus próféta! Mert a tömeg az kevert közösség! Mindenkinek meg van a véleménye, mindenki tud Jézusról és véleményt alkot! De ezek a vélemények nem egységesek, nem egy közösségnek a véleménye, hanem egy összesereglett társaság megnyilvánulása. Ennek a világnak is meg van a véleménye Jézusról. Vallja, hogy Jézusnak volt felesége. Vallja, hogy Jézus rendes családi életet élt. Vallja, hogy egy jó erkölcsi tanító volt! Elismeri, de nem hisz benne! Elismeri, de

nincs ott teljesen Mellette. Mindenkinek, ennek a világnak is van véleménye Jézusról. Van, de milyen? Az akkori és a mai sokaság is elismeri Jézust, de nem látja benne Isten Fiát. Jézus látja, hogy a tanítványok tisztában vannak a sokaság latolgatásaival! Nem azt mondja nekik, hogy jól láttok, hanem tovább megy. Kérdez tőlük is leszűkítve a kört: „Ti kinek mondotok engem?” Ugyan az a kérdés, amely a sokaságot vizsgálta meg, most megvizsgálja a tanítványi közösséget! Jézus most lencse végre kapja az övéit! Ti velem jártok, velem vállaljátok a napok terheit, velem ültök egy hajóban, hallgattok, sőt értitek példázataimat, halljátok, és cselekszitek az igét: „Ti kinek mondotok engem?” Péter válaszol a közösség nevében! Ebben a válaszban egység van, ebben a válaszban, nem lehetőségek vannak, hogy Péter ennek látja, János, a szeretett tanítvány így látja, Júdás így látja, András, megint így látja. Nem. Ebben a válaszban egység van: Mi így látjuk! Mi ezt tapasztaljuk! Mi tapasztaljuk az Isten Krisztusát! Jézus az Isten Krisztusa! Jézus Isten. A legrövidebb hitvallás ez, és mégis benne van minden! Nem a lehetőség, hanem a minden! Hiszen a tanítványok, akik mindent elhagytak, most bizonyosságot tesznek a mindenségről, a teljességről. Isten Krisztusa! Isten Felkentje! A Messiás, Aki elveszi a világ bűneit! Nem olyan erkölcsi tanító, rabbi, aki ott ül a templomban, és nagyokat mesél, hanem olyan Úr, Aki trónol és uralkodik! Vajon ma mi milyen bizonyosságot teszünk Krisztusról, mint tanítványi közösség? Egységes-e a mi bizonyágtételünk? Reformátoraink hite, egysége, igeközpontúsága mire sarkal minket? Ők egyedül Krisztusra figyeltek. Van-e bennünk egyáltalán egy egységes kép Jézusról? Van-e bennünk egy minden kétséget kizáró kép a Megváltónkról? Az ünnepes félévben erre a kérdésre megtalálhattuk a választ! Hiszen az Ige testté, lakozott közöttünk, mi pedig láttuk az Ő dicsőségét, mint Isten egyszülöttjének a dicsőségét! Sőt meghalt a mi bűneinkért, a Golgotán folytértünk a vére, ott szenvedett, ahol a mi koponyánkat kellett volna véresre zúzni, és harmadnapra életre kelt, megjelent a tanítványinak, sőt megkérdezte a tagadó

Pétert: „Szeretsz-e engem?” (Jn 21,17), felment a mennybe, de nem hagyott bennünket árvakul, hanem eljött és meglátogatott minket Lelke életre keltő erejével! Ebben a tudatban, reformáció napján! Mi mit mondunk Krisztusról? Jézus kérdése felénk is hangzik, pozsonyiak felé: „Ti kinek mondotok engem?” Mi, mint közösség, mint Istennek nagy családja, kiben hiszünk, élünk és mozgunk? Annyi zárónyilatkozatot add közre ez a világ, sőt, annyi küldetésnyilatkozat születik egyházunk területén is, de vajon a lényegről szólnak ezek? Annyi mindent lefektetünk, annyi mindent deklarálnak, mint közösség, de vajon arról szólnak, amiről kellene: Az Isten Krisztusát mutatjuk fel ennek a világnak? Nemrég beszéltem egy fiatalasszonnyal, aki arról számolt be nekem, hogy a kolleganői számtalan esetben ajkukra veszik Isten nevét, és pironkodva mondta el, hogy Ő keresztyénként csak azt tudja magában konstatálni, hogy milyen csúnya egy nő ajkáról a káromkodást hallani, de hallgat! Félünk a világtól, hangzatos nyilatkozatainkban nincs ott Krisztus, nincs ott az igazi közösségi megvallás, bizonyágtétel: „Hiszek Jézus Krisztusban!” Már a templomban is olyan halkán mondjuk az Apostoli Hitvallást, és amikor kint vagyunk a világban, már még suttogva sem merjük elmondani: „Én az én Uramnak a Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok”, ne hogy irritáljon valakit és megbántunk valakit. Milyen tanítványai vagyunk Krisztusnak? Mi, a Pozsonyi Református Egyházközség tagjai, kinek mondjuk Krisztust? Kinek mondotok engem? Ma Jézus bennünket kérdez! Bennünket és ezzel a kérdéssel a szívünkben küld ki a világba! Isten Krisztusa kérdez ma téged! Nem azért, hogy bizonygasd: „**Uram, Uram,... (Lk 6,46)**” nem azért, hogy magadról beszélj: „**Íme, mi otthagytunk mindent, és követtünk téged (Lk 18,28)**”, hanem azért, hogy mered-e Krisztus előtt megvallani kinek látod Őt? Péter nem a maga erejéből válaszolt, hanem a Lélek erejével, nem test és vér jelentette ezt a választ ki! Ez nem egy katonai parancs, amire mindig az a válasz: Igen, Uram, hanem ez egy őszinte és lényeges kérdés! Ez a mi bizonyágtételünk Jézusról, „**mert aki szégyelli Őt és az ő**

beszédeit, azt az Ember Fia is szégyellni fogja, amikor eljön a maga, az Atya és az angyalok dicsőségében (Lk 9,26). Jézus ma bennünket kérdez: Ti kinek mondotok engem? Valljuk meg: „Ó, Urunk, mi felismertük lábnyomaidat a mi utunkon, mert meleg szeretet jellemezz Téged ebben a hideg világban, reménység, amelyet már majdnem elfelejtettünk, jelek és csodák, amiket régen láttunk.” Hidd el, Isten népe, hogy Krisztus Lelke által a mi utainkon is járni fog, és hordozni fog egész éltünkön keresztül, mert minden hiábavaló, ha nem az Úr. Minden hiábavalóság, ha nem Ő az első. Minden. Ő a minden? Ámen.

Utóima: Áldunk Urunk, hogy Te tanítványaidra igent mondtál, elhívtad őket, felvértezted a szolgálatra, kiküldted őket kettesével, és mindenkor felteszed nekik a kérdést, mint közösségnek: Ti kinek mondotok engem? Urunk, kérünk Téged, bocsásd meg nekünk, ha a mi közösségünk olyan, mint egy pásztor nélküli nyáj! Induljon meg kegyelmed rajtunk! Kérdez rá a mi hitünkre naponként, és adj nekünk, mint közösségnek, mint családjainknak, mint egyéneknek naponkénti Hozzád térést. Imádkozz velünk és értünk, találj meg minket a mi közösségeinkben, egyéni elcsendesedésünkben! Kérünk egyházunkért, add Urunk, hogy egyedül csak Téged, a Te erődöt, a Te hatalmat és a Te szelídlelkűségedet mutassa fel ennek a világnak! Szentháromság Istenünk, mutass rá tetteidre a mi életünkben, Atya Isten gondozásodra bízzuk pozsonyi szőlőskertedet, Jézus Krisztus, tiéd minden hatalom mennyei és földön, cselekedd meg, hogy erőd a mi erőnk legyen, Szentlélek Isten juttasd eszünkbe a mi kis hervadó életünkbe a Te nagy munkálkodásodat! Kérünk betegeinkért, gyászolóinkért, magányosokért, bátortalanokért, ifjakért, vénekért egyaránt, közösségünkért. Légy vezérünk itt, hogy a világban benne éljünk és mozogjunk, de mindenkor és mindenhol Téged képviseljünk. Jézusért, a mi Megváltónkért, kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok: Mi Atyánk...

Adakozás: „Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm.” (Zsolt 23,1)

Áldás: „Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta, őt a halálból, akkor üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk. Az Írás is így szól: Aki hisz Őbenne, nem szégyenül meg (Róm 10, 9-11).” Ámen.

Záró ének: 468. dicséret: „Zengd Jézus nevét, zengd világ...”